

הפטרה
"ויהי דבר"

פרשת ויגש

מאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א צט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ה' טבת התשע"ח

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:25	17:17	י-ם
16:22	17:13	ת"א
16:21	17:13	ח"פה
16:25	17:17	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

כשהרב מרדכי אליהו זצ"ל ישב "שבעה" על אמו, קרע את החולצה בין הכפתורים טפח מאוזן ואח"כ טפח מאונך לכיוון הלב, **ליד הכיס של החולצה** כשבא רבי יעקב מוצפי זצ"ל, לנחמו, אמר לרב שלא קרע כדיון, כי צריך לקרוע מבית הצוואר כמבואר בשו"ע.

הרב קם וקרע שנית מבית הצוואר כדברי יעקב. כשהרב התיישב הסביר לרבי יעקב למה בראשונה לא קרע כך, כי כל הדיון זה לקרוע משפת הבגד, אז בזמנם היה זה רק מבית הצוואר, אך עכשיו שהבגד מחולק לשניים, גם מקום הכפתורים שפיר דמי למיחשב לשפת הבגד ויכול לקרוע משם. שאל רבי יעקב את הרב: אם כך, למה לא אמרת לי וקרעת שוב? ענה לו הרב: **כי מצווה לשמוע לדברי חכמים**

מי שמונע עצמו מאיזה מאכל ואכלו לאחר זמן, זה מראה שהוא שולט על עצמו.

בימי העבודות וההמקלה של ערב פסח, היתה הטרדה בפית הקטן כפילה ומקפלת... הספא והספבא, החרים והקידים - חיים כאן כל השנה **בצפיפות גדולה**, והרי קושה לנקות בכזו צפיפות.

מה עשתה הרבנית עם בעלה הגדול? - **שכרה לו חדר** ב"מלון ריף" ששכונת "בית הפרם", כדי שלא יפגע בלמודו מהעבודות ששביבו. בקשת עזרה ממנו? הים מלוקזר.

צריך תמיד להתאים את המושגים לרמת ההבנה.

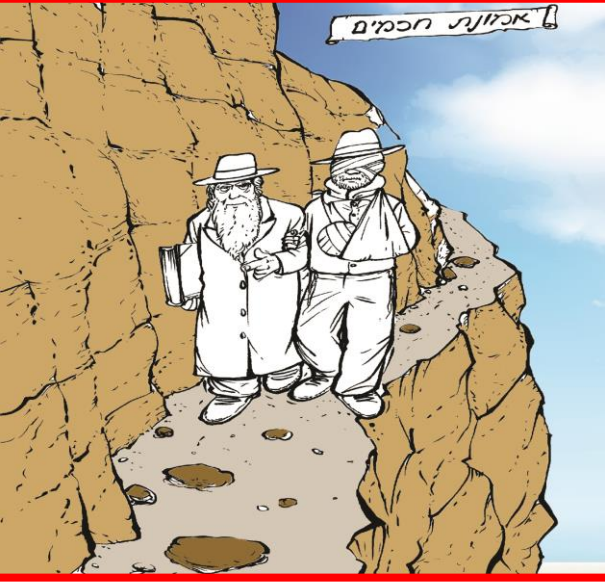
הרב מרדכי שרעבי זצ"ל זעק והתריע הרבה בענין הקדושה והצניעות, שהם יסוד עם ישראל. וחייבים להזהר בהם **כדרך אבותינו בלי לשנות כלל.**

והיה אומר שאותם הנשים שהולכות עם פאה נוכרית יכולות להכשיל את בחורי ישראל. והיה זועק הרבה על גודל האסור החמור להסתכל ולהרבות שיחה עם הנשים

סיפר הרב גלים שהיה לו ידי שאשתו ל"ע חלתה במחלה ועמדה לעבוד ניתוח ושלה אותו לזקן המקובלים רבנו **יצחק כדורי זצ"ל** כדי שאבקש ממנו ברכה עבודה. נכנסתי אליו לביתו. ברחוב אדוניהו הכהן. עוד לפני שפציתי את פי הוא אמר לי: 'לא צנועה'. לא הבנתי את דבריו.

יצאתי החוצה מביתו והרמתי טלפון לארה"ב. אמור לי האם אשתך הולכת במטפחת? שאלתי אותו. השיב בשלילה, האם היא הולכת בצניעות? אמר לי, לא כל כך. אמרתי לו: האם היא מוכנה לקבל עליה שתלך עם כיסוי ראש ובצניעות? הסכים.

נכנסתי חזרה אל הרב, והוא מיד שאל אותי: "קיבלה על עצמה?" הוכיחי בהלם, הרי דיברתי מחוץ לבית, במקום שלא היה יכול לשמוע. אמרתי לו אכן קיבלה על עצמה צניעות. הרב **בידך אותה לרפואה שלימה** והיא עשרים שנה חיה, בריאה ושלימה.

פנס רבי יהודה מוצבי ראה בחור הרועד מקור ללא מעיל, מיד ביקש מאחד ממכריו שישלחו לביתו, משהגיע הלה **ערך לו סעודה** ולאח"כ מביקשו להתלוות אליו לחנות סמוכה, שם ביקש להביא לו מעיל צמר מהסוג הטוב ביותר, באומרו למוכר כי צריך הוא **שימודד את המעיל** על בחור זה היות ובדיוק צריך להעביר לבחור אחר שמידותיו כשלו. משמדד את המעיל אמר לבחור, אתה יכול ללכת. ובשקט העביר לו את המעיל כדי שלא יתבייש מהמוכר.

כמה גדול כוחה של מצות כבוד הורים!
המצוה הזאת אינה קיימת לעולם. הבה נחטוף, ננצל את ההזדמנות עד תומה, ונשתדל בכל כוחנו לקיימה בדקדוק ובהידור רב

כאשר היה מוסר רבי ראובן שרבי זצ"ל את שיעורו בגמרא, שנמסר בעמקות. לא עשה הנחות לאיש, **דקדק בכל מילה** דברי רש"י והתוספות, כפי שקיבל מרביתו ב'פורת יוסף'. כל פשט זכה אצלו לתשומת לב מרובה, למלוא העיון והעמקות, והכל בשמחה עצומה ברינה של תורה. כאשר למד, פניו קרנו באושר ילאי ממש, כאילו **כל העולם היה בידי**.

לא בחינם אהבוהו התלמידים בחביבות יתירה, שכן הקרין עליהם אהבה וחמימות בכל לב. וזכרנו כי לפני למעלה משלושים שנה עת היה מגיע לסדר ערב להיכל הישיבה, היה ביהמ"ד נהפך ליורה רותחת של ריתחה דאורייתא דנהפך ליורה רותחת של ריתחה דאורייתא אך ראוהו כגדול ישראל **היה מהלך בניגון** בין הבחורים תוך כדי שהינו מעוררם בתנועות ידיו לעסוק בתורה בשמחה.

נקודה למחשבה היה פעם בחור צעיר שנדד מעיר לעיר בחיפוש אחר מזל. באחד הימים, כשעייף מלצעוד בדרך, ישב לנוח בצילו של עץ עבות. הוא לא ידע שהעץ תחתיו בחר לשבת הוא **עץ מגשים משאלות**.

היה זה יום קיץ שרבי, והחום הכבד העיק עליו והגיר מגופו אגלי זיעה נוטפים. הוא התלונן בקול רם: "איזה חום! הלואי שהיה להשיב עלי רוח במניפה!" עוד לא גמר הבחור לומר את המשפט והנה התייצב מולו נער חסון עם מניפת ענק, והחל מנופף בה מול פניו. "אחחחח איזה עונג!" אמר הבחור, נהנה ממשבי הרוח הקרירים. "כנראה שזהו עץ מגשים משאלות!"

כעבור זמן מה חש הבחור רעב, והחליט לנצל את כוחו של העץ **כדי לארגן לו ארוחה** כיד המלך. רק סיים לבטא את רצונו, והנער החל עורך לכבודו שולחן מטעמים מזולי ריר. הוא אכל ואכל כמו שלא אכל מימיו והתענג על מזלו הטוב. כששבע, הביט מסביבו בהנאה, ואמר: "ככה נהנים מהחיים! שפר עליי מזלי הטוב, סוף סוף יש לי קצת נחת מנדודי בדרכים."

ומיד אחרי זה, ביטא בקול רם מחשבה שחלפה במוחו: "איזה מין מקום משונה הוא זה. יער, אבל אין בו חיות? איך יכול להיות **יער בלי חיות**? הייתי רוצה לראות ולו גם רק נמר אחד, או אריה." מיד הגיח מבין העצים נמר גדול וטרף אותו מבלי להשאיר ממנו דבר מלבד גל עצמות.

ללמדך שאל כך להתגרות במזלך הטוב. **עשה בו שימוש מדוד ומושכל** שאם לא כן הוא עלול להתהפך בין רגע. (העורך).

יש דברים רבים שבהתחלה נראים רעים ותהיה אחריתם טובה גדולה.

גדולי ישראל רבים העידו: כי היכן ששאלו את רבנו **יהודה צדקה זצ"ל**, היה משיב, בתלמוד והלכה, עניני בית המקדש, עניני קידוש הלבנה, ומי מדבר על תורת הנסתר.

הכול היה מונח אצלו, כך תדיר היה עושק בתורה ללא הרף, עד כי לעיתים רבות היו נעמדים על ידו בביתו אורחים וכדו' ולא היה שם לב כלל. כשהוא **שקוע בתלמודו**

אמא הרבנית הרי לא יכולה היתה לדעת מה היתה ממנו, לאיזו גדולת בתורה יצמח ויגייש. ובכל זאת מהיום הראשון היתה לה מטרה אחת ויחידה: **להביא לידי למוד התורה** בלישוב הדעת, ולקסיסר מעליו כל על. בטבעה היתה ממש הפוכה ממנו. פעילה היתה מאד, טורחת ועובדת קשה ביותר, בעלת שיקה קולחת וקפריים רבים. ואת כל כחותיה העמידה למענו כדי שיוכל ללמד בשקט בקהלו.

היא היתה מספרת כי לאחר שנפגשה עמו לפני הנשואין, ממש לא אבחה להחמתן אתו בגלל רב שחקנותו ועדינותו, אלא שפאקיה רבי אריה זצ"ל אמר לה: "עוד תראי מה יצא ממנו..."

"עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים, ועשר אתונות נושאות בר ולחם ומזון לאביו לדרר" (בראשית מה, כג). מצאנו בגמרא שיוסף שלח ליעקב יין ישן, שדעת לקנים נוחה הימנו (רש"י). היין ששלח יוסף יש בו רמז לארבע הכוסות של פסח, ושלושת הלשונות "**בר ולחם ומזון**" רומזים לשלוש המצות שעורכים בליל הסדר. יוסף רמז לאביו שבסופו של דבר **יצאו בני-ישראל מצרים** ויחגגו את חג-הפסח במצה ויין.

סיפר רבי מורק שליטא כאשר בא פעם הרב מפוניבזי הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל לפרנקפורט כדי לאסוף כסף עבור החזקת תלמידי ישיבתו פגש אותו מידעו רבי יעקב רוזניהם זצ"ל כששמע כי הגיע הרב מפוניבזי לאסוף תרומות אמר לו היה לא תהיה אצלנו לאיתבזה כבוד התורה עד כדי כך הושיבו רבי יעקב מיד **בלשכתו האישית** שם עמד ש"ס ולנ"א מהודר ויחל הרב ללמוד שם במנוחה כאוות נפשו

אני אלך במקומכם הסביר לו ואכן יצא רבי יעקב רוזניהם לחור על פתחי הגביעים נדיבי עם כעבור ימים אחדים חזר אל הרב מפוניבזי והניח לפניו על השולחן סכום כסף גבוה שהספיק לכסות את תקציב הישיבה למשך שנה תמימה

"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני" (יוסף מסמל את לימוד התורה – תלמוד; ואילו יהודה מסמל את **קיום המצוות** – מעשה. כיום לימוד התורה גדול מקיום המצוות, ולכן יהודה (מעשה) ניגש ועלה אל יוסף (תלמוד). אבל **בביאת המשיח** תתגלה מעלת המעשה (יהודה), ולכן אז "ועבדי דוד מלך עליהם".

בשיגור היין לאביו ביקש יוסף לרמוז לו שאל לו לחשוש שמא השינוי החיצוני שחל ביוסף, בהיותו **משנה למלך במצרים** השפיע חלילה על פנימיותו. לכן שלח לו יין, שעליו נאמר "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו"

אהבת ישראל אמיתית הייתה ברה"ק רבי יהודה לייב, בעל "השפת אמת" זיע"א. כאב נאמן ומסור היה לחסידיו. פעם סיפר אחד החסידים: "כבן שבע שנים הייתי כאשר באתי בפעם הראשונה לרבי. **יתום הייתי**, ובאתי עם אחי. נכנסתי לרבי, והוא אחז בידי ואמר: כמוני כמוד, גם אני הייתי בגילך יתום, **בוא נתחבר יחד**... מילים אלו נחרתו בליבי לעד..."

"ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף" כשהתגלה יוסף לאחיו הודיע להם: "אני יוסף", שהוא **נשאר כפי שהיה**, במדרגתו המקורית. גם כעת, במצרים, הוא משקף את גילוי האור האלוקי שבעולם האצילות, כמו שהוא בעולם האצילות ממש.

רשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

מחנה ריכוז, בשנות הזעם עם התקרבות חג הסוכות, חפץ היה לייב **ליפשיץ** זצ"ל לקיים מצוות סוכה כהלכתה, למרות שידע שאם ייתפס בכך דינו להישלח מיד להשמדה. טיכס עצה עם חבריו, כיצד לבנות סוכה שניתן להסתירה, הוחלט לבנות סוכה מינימלית, רק אז הבין את דברי חז"ל, כי אמרו בסוכה באורך על רוחב 70 ס"מ וגובה מטר- כשרה.

ב"תוקף" היותו נגר במחנה **אסף כמה קרשים**, מהם בנה סוכה כשרה שניתנה לפירוק מייד, וזו הוסתרה בין שני צריפים. בהגיע ליל חג הסוכות, חמק עם חבריו אל הסוכה שם **בירכו כל אחד בנפרד** "לישב בסוכה" ו"שהחינו", על חתיכת קליפה של תפוח אדמה מיד. לאחר קיום המצווה פירוק את הסוכה מאימת הצוררים.

קנגורו נמצא מטייל בוקר אחד בשבילי גן החיות. מיהרו מנהלי גן החיות להגביה את גדר הכלוב ממטר אחד לשני מטרים. בבוקר נמצא הקנגורו שוב מטייל בחוץ מנהלי גן החיות והגביהו את הגדר לגובה של שלושה מטרים. כעבור יום שוב נמצא הקנגורו מטייל לו בשבילים אלו מיהרו והגביהו את הגדר לארבעה מטרים. כעבור כמה ימים לאחר שהסיפור חזר על עצמו והגדר הגיע לגובה של שמונה מטרים שאל המגל את שכנו הקנגורו: תגיד לי עד איזה גובה יבנו לך גדר? נראה לי שעד 100 מטר השיב הקנגורו אלא אז כן הם זיכרו **לסגור את האם של הכלוב כל לילה**...

בברכה היהודה קיימות כל אותיות האלף-בית, חוץ מהאות ז. לרמז כי **המלך המשיח**, אשר יקום מבניו של יהודה, לא ינצח בדרך הטבע על-ידי כלי-זין, אלא ברוח ה' שבקרבו.

המחילה היא תכונת החזקים

אותה ממעלותיה של ארץ ישראל מתבטאת בכך שהיא 'ארץ חמדה טובה ורחבה'. ולכאורה, כל אחד יודע שאין היא כל כך רחבה וגדולה, ובטיסה קצרה שלא תארך יותר ממחצית השעה אפשר לעבור אותה מקצה לקצה. ושמעתי ממז"ר הגאון רבי **מרדכי שולמן** זצ"ל שלמרות שיש ארצות ששטחן הגיאוגרפי עולה פי כמה וכמה של שטחה של ארץ ישראל, רחבותה של ארץ האבות נמדדת בכך שאין **הטומאה נדבקת בה**. גודלה של הארץ הוא בטוהרתה.

כך גם אפשר לומר איך הצליח נוה להכניס בתיבה את כל החיות, דבר הנוגד לכאורה את הכללים הטבעיים, ואכן, הסיבה בעובדה שתיבת נוה הייתה נקיה מכל טומאה, שהרי **החיות שנשמאו** לא הורשו להיכנס לתיבה.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשדי, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בן לולה, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעמי בת עזיה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, דוד ומרים אלבז, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יוחסאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן גרינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי